FRIBYTAREN PÅ ÖSTERSJÖN

Af VICTOR RYDBERG.

(Forts.)

— Jag försäkrar er, att vi ej hunno göra ett urval bland de ädla perlor, som hade fängelsets murar till infattning, inföll andra löjtnanten. — Vi lossade på infattningen, och perlorna rullade åt alla håll... en till och med ned i den här båten, och den perlan är ni. Men ni bär ett förnämare namn än vanliga kronofångar. Skytte... heter ni så?

— Tyst med ert dumma skämt! utbrast Drake. — Skytte, uppskjut edra frågor! Här är icke stället att besvara dem. Ni skall tids nog varda upplyst om hvad som tilldragit sig... Gossar, fortfor Drake, — hållen edra vapen i ordning! Vi hafva båtar i kölvattnet, och det är svårt att säga, om det är vänner eller fiender. —

Drake ropade an de närmaste. Det svarades därifrån med den åt hans folk utdelade lösen. Samma lösen gick från båt till båt, och man öfvertygade sig snart, att man hade idel vänner omkring sig. Den lilla eskadern slöt sig tillsammans, och rodden fortgick. Man passerade förbi ett större fartyg, hvars former doldes af mörkret. Båtarne ropades an från detsamma, men intet svar följde. Det var Algeron Sidney.

Briggen Scylla hade föregående dag lättat ankar och bogserats ut under Vermölön, där han nu låg, färdig att hvarje ögonblick sticka ut i hafvet. Vinden hade sedan dess kastat om: saltsjöns yta krusades nu af en frisk, västlig bris. Ombord å Scylla hade kvarlämnats några få man under Ruys' befäl.

Efter en oafbruten rodd hunno Drakes båtar till briggen. Signaler utbyttes, båtarne lade till, Drake skyndade upp på däck, och Ruys nedlade i besättningens närvaro sitt befäl i hans händer.

Vi återvända till Vanloo i det ögonblick, då Drake genom sitt oförvägna språng räddat sig ur hans våld.

Vanloo skickade en af sina män att inhämta underrättelser från hans i slottsgrafven posterade kunskapare, befallde en annan att samla manskapet, som enligt hans ordres skulle göra sig redo och afstå från förföljelse, så snart tiden tillbakakastats från borggården, samt vände sig därefter till herrarne, som under tiden bestormat honom med frågor.

— Mine herrar, sade han, — ögonblickets kraf förbjuder mig att här aflägga den förklaring I önsken och hafven rätt att äska. Det vare nu nog sagdt, att faran är öfverstånden, **så att I lugnt kunnen återvända till edra riksgagneliga värf. Dock bör detta icke hindra er, öfverste Sparre, att med hög tillåtelse öfvertaga kommandot i slottet under öfverste Liljes frånvaro och genast hitdraga de närmaste afdelningarna af ert regemente till besättningens förstärkning.**

Vanloos ord lugnade dock föga de närvarande herrarna af rikstyrelsen och rådet. De lyssnade med förskräckelse till trumhvirflarna och de vilda rop som skallade från borggården. Några uttalade sina farhågor för den unge konungens person, andra ville skynda ned för att personligen öfvertyga sig om den verkliga ställningen. Men nu kommo budbärare, den ene efter den andre; en förkunnande, att häktet var stormadt af en hop väpnadt slödder, en att fångarne voro ro utsläppte, en tredje, att angriparne voro på väg att öfvermannas och ingen fara för handen, en fjärde, att borggården var rensad från packet, och innan de öfverraskade herrarne hunnit reda sina tankar, var tumultet likt ett åskslag öfverståndet.

Medan nu de fleste af herrarne samlade sig kring Vanloo och tackade honom för hans åtgöranden under denna besynnerliga tilldragelse, och de andre skyndade att lugna den unge konungen och änkedrottningen, återkom den man som Vanloo nedskickat att skaffa underrätelser från slottsgrafven.

— Mynher, sade han, — lyckan står den djärfve bi...den vilda människan är sannolikt hvarken krossad eller drunknad. Fredrik, som hörde både klangen af fönstret och signalen och plasket, då han störtade i vattnet, tror att han är upptagen i en af de många båtar, i hvilka kanaljerna nu som bäst ge sig på väg. Mynher skall tro, att där varit en trängsel...

— Dess bättre, tankte Vanloo. — Blackwell, sade han, — se till att manskapet är samladt. Vi få mer att göra i afton. Mina herrar, tillade han i dämpad ton, i morgon skall jag stå till tjänst med alla upplysningar jag kan lemna. Hela saken har blott varit ett farligt gyckel, ett vansinnigt upptåg af en förryckt usling, ingenting annat; och om I ej misstycken ett råd, vill jag uppmana er att för styrelsens anseende och för folkets skull låta alltsammans gälla för ett simpelt upplopp, afsedt att befria de brottslingar som förvaras i häktet härstädes. Jag skall i morgon framställa de skäl, som tala för en sådan behandling af saken.

Vanloo hälsade hastigt och lemnade vestibulen, då en man, som bar hans livré, mötte honom i trappan och räckte honom ett bref.

— Brefskrifvaren, sade denne, — har sökt er, mynher, i er bostad. — Då Vanloo, utan att öppna brefvet, stack det i fickan, tillade tjänaren:

— Brefvet är viktigt: det gäller två personers lif...

Vanloo stannade och läste vid taklampans sken de få rader Erik tecknat. Hans ansikte öfverdrogs af dödens blekhet, och då han slutligen mekaniskt lät den hand sjunka, i hvilken han höll brefvet, och fäste ögonen på budbäraren, var uttrycket i hans blick alldenes förändradt.

— När lemnades dig detta bref? frågade han i ansträngd och dock hviskande ton.

— För en knapp fjärdedels timme sedan, svarade tjänaren.

— Nådige herre, manskapet är uppställdt framför slottstrappan, rapporterade Blackwell.

— Följ mig, sade Vanloo till denne och återvände genom vestibulen till drabantsalen. Han begärde skriftyg och skref hastigt följande rader:

"Sigurd, lemna dina fångar i frihet, förena ditt manskap med Blackwells, bemanna Algernons båtar, och sätt ut till Scylla. Du vet, hvar briggen ligger. Ingen tidspillan! Du bör kunna vara framme nästan samtidigt med dina motståndare. En öfverrumpling bör kunna försiggå gynnad af mörkret och oredan ombord. Drake har sluppit ur mina händer. Det gäller att fånga honom, innan han lättat ankar."

— Till Sigurd! sade Vanloo och räckte Blackwell ordern. — Du med ditt folk ställes till hans förfogande, fort!

Blackwell betraktade sin herre med en orolig, frågande blick; han hade aldrig förr sett ett sådant uttryck i dennes ansikte. Men Vanloo vinkade otåligt befallande, och Blackwell ilade ut.

Den första omedelbara verkan, som de underrättelser, Erik gifvit i sitt bref, gjorde på Vanloo, var en öfverväldigande känsla af ångest. Han hade återfunnit sina älskade, men i ett läge, som förjagade hvarje tanke på återseendets glädje. Men Vanloo bemannade sig hastigt. En annan känsla genomströmmade hans själ, så snart hon återvunnit sin jämvikt: känslan af tacksamhet mot Försynen som i den afgörande stunden sändt honom till de sina och gifvit honom makt att rädda dem. Ett djupt andedrag vittnade, att hans höghvälfda bröst lättades från sin tryckande börda och åter andades frit. Han steg upp och gick med fasta steg nedför slottstrappan.

Nedkommen på borggården, anhöll han den förste mötande fångknekt och bad denne följa sig till häktet. Då de inkommit i korridoren, där det vimlade af soldater och vaktknektar, begärde han att vardа förd till det rum, i hvilket tvänne för häxeri anklagade kvinnor, mor och dotter, förvarades.

— Se här, nådige herre, sade fångknekten, i det han pekade in i ett rum, hvars dörr ännu stod öppen, — detta är deras fängelse...

— Tomt! utbrast Vanloo häftigt.

— Ja, nådige herre, svarade fångknekten, — det är för ledsamt.... häxorna kommo ut, liksom nästan alla de andre fångarna, i den här förskräckliga villervallan, och vi ha ännu icke kunnat få reda på dem. De fleste andre ha vi ändå knipit, och de sitta nu åter inom lås och bom. Men så vida icke djafvulen hulpit häxorna på flykten, så ska vi snart hitta dem. I morgon, såsom nådige herru kanske vet, skulle de lida sitt rättvisa straff.

Vanloo betraktade med rysning de grå väggarna, de små gluggarna och han inandades fängelseluften så tungt som om den varit nära att kväfva honom.

— På detta ställe hafva de förmäktat! Här hafva de afvakat döden! sade han till sig själf.

— Hvar är mynher Vanloo? Jag tyckte mig se honom gå hit in i korridoren, hördes en röst utanför.

— Er herre är där inne i häxornas fängelse, svarade en annan.

— Aha, mumlade den, som gjort frågan.

Samme man, som stått vid dörren till Vanloos ekipage, då Ingrid och Elin funnit en tillflykt där, inträdde.

— Nådige herre, sade han, — jag har sökt er för att...

— Hvad vill du?

— Mynher, hviskade betjänten, — hvad jag vill säga bör höras endast af er.

— Vi äro utan vittnen, sade Vanloo, i det han såg fångknekten aflägsna sig för att deltaga i de ännu pågående efterspaningarna.

Betjänten omtalade nu, att tvänne kvinliga fångar, ledsagade af en prästman, under tumultet dolt sig i Vanloos vagn, och att han, betjänten, på prästmannens försäkran, att flyktingarna vore personer, hvilkas räddning läge hans herre om hjärtat, hade gifvit efter för dennes böner och lätt köra dem till Vanloos bostad, där de alla tre afvaktade hans hemkomst.

Denna berättelse afgafs i tveksamton, ty betjänten var osäker, om hans herre skulle gilla eller klandra hvad som skett. Hans tvekan ökades, då han iakttog den spända uppmärksamhet, med hvilken Vanloo lyssnade till hans ord. Men han hade knappast talat ut, förrän Vanloo med glädjestrålande ögon utbrast:

— Guds skickelse! Lofvad vare Han och Hans vägar!...Min vän, jag står till dig i en evig skuld! Du skall snart få veta hvad du gjort för mig..

Han omfamnade den öfverraskade mannen och ilade ut. — — — — —

— Hvar äro de? frågade han ögonblickligt den tjänare, som vid hans häftiga ringning öppnat dörren till hans hus.

— Herre, menar ni prästen och de båda kvinnorna, som...

Vanloo lyssnade ej till hans svar; han ilade uppför trappan till sina rum. En betjänt skyndade att underrätta Erik om hans ankomst. I förmaket mötte honom denne och emottog honom med ett uttryck af högtidlig glädje och djup rörelse i hela sitt väsen.

— Jag vet allt, ropade Vanloo och tryckte Erik till sitt bröst.

— Ni har emottagit mitt bref, stammade Erik, — men vet ni äfven...

— Allt, min bäste vän. Följ mig till dem! Men, tillade han häftigt, — äro de beredda på det möte, som förestår?

— De vänta er, svarade Erik, i det han fattade Vanloos hand och förde honom mot dörren till ett rum där innanför.

Men i detta ögonblick flög denna dörr upp...Ingrid och Elin visade sig på tröskeln. Ingrid hade hört sin sons röst, modersinstinkten hade, i trots af femton förflutna år, känt igen den.

Mor, son, dotter, utbytte en hastig, forskande blick...modern igenkände den son, efter hvilken hennes hjärta så länge förgäfves ropat, som hon begrätit som död och först hos Gud hoppats återfinna... och han igenkände i detta åldriga, lidande ansikte de ädla dragen af den mor, hvars bild, oförändrad af tidens skiften, stod präglad i hans själ...han igenkände dem, räknade i denna hastiga blick alla de sorger, som härjat dem, och skyndade, öfverväldigad af fröjd och smärta, i de moderliga armar, som ängtande utbreddes honom till möte. Intet ord utbyttes, men han tryckte på hennes förade panna, hennes gråhnade lockar souliga kyssar, tryckte henne förnyade gånger till sitt bröst, och hans blick skådade genom tårar med outsäglig kärlek djupare och djupare i de ögon, hvilkas milda glans han älskat, allt sedan de vakade vid hans vagga.

Huru länge denna omfamning skulle forfarit, är svårt att säga, om icke Elin, som med glad och dock nästan blyg förundran betraktade sin brors stolta, manligt sköna ansikte och nu länge med sammanknäppta händer varit en tyst åskådare till det ömma uppträdet mellan sin mor och sin broder, slutligen skyndat att gifva och kräfva sin andel af kärleksbetygelserna. Vanloo kände en len hand vidröra sin arm och hörde en mild röst uttala namnet Arnold.

— Arnold, jag är din syster Elin, sade hon...

— Elin, som jag bar på mina armar, då du öfvergaf din fars hydda, sade Ingrid.

— Elin, min syster! utbrast Vanloo och upplyfte henne i sin famn. Hon lade sina armar kring hans hals och de bägge syskonens läppar möttes i kyss på kyss. Det var med en förtjusning, blndad med djupt vemod, Vanloo betraktade den bleka flickan, hvars milda, barnsliga drag till och med i detta lyckliga ögonblick buro prägeln af de hårda pröfningar, den djupa, långvariga dödsångest hon mäst uthärda. I öfvermåttet af hans glädje öfverföll honom en rysning, då han betänkte, hvilket hennes och deras moders öde skulle varit, om Försynen ej i den sista stunden hade sträckt sin räddande hand öfver deras hufvuden, och han skyndade att ånyo omfamna Erik, som med tårar i ögonen och hjärtat uppfylldt af tacksamhet till Gud vittnat och deltagit i lyckan af dessa återseendets ögonblick.

— Näst Gud, ropade han, — är det er, jag har att tacka för mina älskades räddning.

— Ack, sade Ingrid, — han har varit den gode ängel, Gud sände att lugnsvala oss, då vår nöd var som störst. Han har besökt oss dagligen i vårt fängelse och återgaf styrka åt min själ, då jag ville förtvifla.

— Han och herr Adolf, som för vår skull är så olycklig! utbrast Elin. — Ack, min bror, jag vet icke, om du är en konung eller en furste eller en annan mäktig man, men hjälp Adolf, ty de hafva insatt honom i fängelse och vilja döda honom, därför att han haft medlidande med oss!

— Hvem är denne Adolf, om hvilken Elin talar? frågade Vanloo.

— Elin har rätt, sade Erik. — Det är den olyckliga Adolf Skytte...

— Ah, utbrast Vanloo, — jag känner genom ryktet hans senaste historia...jag vet, att han är häktad, därför att han med våld velat befria tvänne olyckliga från tortyren, men hvad jag aldrig anat var, att dessa olyckliga voro min mor och syster.

— Du skall höra, hvad denne yngling gjort för oss, sade Ingrid, — då vi meddela hvarandra våra öden. Men i denna stund känner jag en glädje öfver det närvarande, som gör, att jag knappt kan skåda tillbaka på den tid jag genomlefvat. Jag glömmer allt, då jag ser dig, Arnold. O hvad du blifvit en ståtlig man! Sådan såg jag dig stundom i mina drömmar, men oftast drömde jag dig som en nyss uppblomstrad yngling...sådan du var, då du lemnade oss. Ack, fortfor Ingrid med barnslig glädje, i det hon såg sig omkring i rummet, — hvad allt här är präktigt! Om du ej är en furste, är du dock en mäktig man, Arnold, och det tyckes mig som om våra fäders konungsliga glans återvändt till dig. Men nu skall du mäla oss de öden, genom hvilka Gud fört dig till denna lycka, och sedan vilja vi i vår ordning tala om vår lefnad.

— Kom, sade Vanloo, i det han fattade en kandelaber, — jag vill föra er till det rum, som tills vidare skall vara Elins kabinett. Där vilja vi sammanfata vår lilla krets och i minnet åter genomlefva det förflutna, förljufvadt af visshet om en lyckligare framtid. Var lugn, min Elin! Det är min plikt att rädda den ädle ynglingen...Herr pastor, fortfor han hastigt, — hvar är den unge Skytte inspärrad? Jag frågar detta, ty om det är i slottshäktet, så torde denna aftons tilldragelser äfven ha sträckt sig till hans fängelse, och vi böra i tid förvissa oss därom.

— Detta var just min afsikt, svarade Erik, — och jag vill nu genast skynda dit.

— Gå, säg honom hvad som händt hans vänner och skyddslingar och framför till honom min hjärtliga hälsning, min varma tacksägelse, min försäkran om trofast vänskap! Och återvänd därefter för att dela vår glädje!

Vanloo skakade hans hand och Erik skyndade bort.

Sedan Vanloo fört mor och syster till det lilla kabinettet, aflägsnade han sig en kort stund för att gifva befallning om förfriskningar och om de husliga anordningar, som de bägge fruntimrens närvaro krävde.

Erik återkom snart med den underrättelsen, att Adolf under upploppet hade utkommit ur sitt fängelse och försvunnit. Då Elin hörde detta, klappade hon händerna af förtjusning, ty hon tog för afgjordt, att flykt och räddning vore detsamma; att en fristad, en beskyddare, en återfunnen vän väntade hvarje olycklig, som hade sitt fängelses murar bakom sig.

Men Erik, som ännu på morgonen af samma dag besökt Adolf och kände hans själstillstånd, kunde ej kväfva sina farhågor. Ju närmare det lidit mot den dag, som var bestämd till Ingrids och Elins sista, dess djupare hade han försjunkit i ett tillstånd, skiftande mellan bitter liknöjdhet och otyglade utbrott af förtviflan. Erik ville emellertid icke störa de närvarandes glädje med ett uttalande af sina farhågor, utan beslöt uppskjuta därmed, till dess han kunde enskildt anförtro dem åt Vanloo.

— Vi skola återfinna honom, sade denne, — jag skall försona honom med sin far och om möjligt äfven med den världsliga lagen, eller i annat fall bereda honom ett värn, mot hvilket samhällets blinda hämnd skall bryta sig.

Nu satte sig Vanloo i en soffa mellan mor och syster med deras händer i sina och började sagan om de öden han genomgått, sedan han skildes från fädernehemmet. Han tecknade i lifliga drag den ena taflan efter den andra ur sin skiftande och händelserike lefnad: de lyssnade, de frågade, de lefde i den värld, han öppnade för deras blickar, de delade hans arbeten, mödor, äfventyr, sorger och fröjder, och Ingrid afbröt honom ofta, för att med icke mindre skarpsinne än lefvande öfvertygelse hänvisa på ett inre, om Försynens afsikter vittnande sammanhang mellan länkarne i denna kedja af brokiga tilldragelser. Men när Vanloo redogjort för sin lefnadshistoria, kom ordningen till Ingrid att förtälja sin, och så ilade nattens timmar, utan att man märkte deras vingade flykt, till dess de nedbrunna vaxljusen påminde om att göra ett uppehåll i dessa frågor, på hvilka man icke tröttnade att svara, och dessa svar, som ständigt framkallade nya frågor, Vanloo förde Ingrid och Elin till den för dem iordningställda sängkammaren och lämnade dem att njuta en hvila, efter hvilken de skulle vakna till den första dagen af ett nytt lyckligare tidskifte af sin lefnad.

Erik lämnade den lilla familjen, sedan han lofvat ett följande morgon åter infinna sig hos Vanloo. Denne gick till sin sängkammare. Morgongryningen skimrade redan genom fönstergardinernas draperier, men Vanloo kände intet behof af sömn: han kunde ej åt en medvetslös dvala offra något af de stunder, han räknade för de sällaste i sin tillvaro. Innan ännu det dofva sorl lätit höra sig, som förkunnar, att en folkrik stad vaknat till en ny dags verksamhet, infann sig Sigurd. Han var van att vid hvilken timme af dygnet som hälst stiga in till sin herre, då han hade något af vikt att meddela denne. Nu återvände han för att förkunna utgången af sitt företag mot Scylla.

— Ha, kapten, sade han, — åter igen en genomvakad natt! Ni sofver mindre än fågeln i skogen. Men om ni väntat att få se mig vid det här laget föra Drake inför edra ögon, då har ni vakat förgäfves. Ja, kapten, fortfor Sigurd och slog sin hatt i bordet, — kanaljen har runnit oss som en ål ur händerna. — Det är förargligt, men jag kan icke hjälpa det. Slutet blir, att vi måste taga honom på öppna sjön. Hör bara... Men, för tusan, ni småler, kapten! Nå, om motgången just icke är så stor, att man bör hänga sig, så är han likväl icke att skratta åt. Vi försummade icke en minut: vi anlitade segel och åror, och karlarne rodde, så att svetten lackade, men ändå kommo vi försent, så harmligt! bara några ögonblick för sent, och därför återvända vi nu med tomma händer...

— Vi skola då taga honom på öppna sjön, sade Vanloo. — Men innan du omtalar, huru du gått miste om en fånge, vill jag förtälja, huru två andra råkat i mina händer...

— Hvad menar ni, kapten?

Vanloo omtalade nu, huru han återfunnit sin mor och syster. Sigurd omfamnade honom och glömde i glädjen och öfverraskningen hela tilldragelsen med Scylla, till dess Vanloo slutligen påminde honom om densamma.

— Nej, nog nu om Drake, kapten, utbrast han; — hvar äro er mor och syster? Jag vill se dem.

— Tålamod, min vän!... du unnar dem väl hvila, medan du aflämnar din rapport... Huru är det nu med Scylla?

— Med Scylla är det nog bra: hon badar fri och välbehållen sin bringa i Östersjöns vågor. Näväl, kapten, jag vill berätta, huru det aflopp. Vi närmade oss efter en skarp rodd Scyllas ankarplats. Det var så mörkt, att vi med svårighet letade landkänning, men just då vi tagit in seglen, ombundit ärtullarne, gjort vapnen i ordning och med våra fem båtar, sida vid sida, närmade oss det ställe, där vi visste, att briggen skulle ligga, får månen för första gången under hela resan det infallet att visa sitt runda ansikte mellan två molntappar. Vi sågo briggen framför oss på tre kabellängders afstånd, med stor- och märsseglen redan tillsatta, skjuta fart för en frisk körare, och i nästa ögonblick voro alla klutarne uppe. Att briggen äfven jakttog oss, funno vi snart, ty besättningen uppstämde utmanande hurrarop, som vi icke voro sena att svara på. (Forts.)

VIRKE,

RAMAR, DÖRRAR, PACKLÅDOR.

Äfven alla slags ved till salu.

Rat Portage Lumber Co.,

NORWOOD, — — — — — MAN.

Tillförlitliga upplysningar

om Naturens hemligheter; om lifvets sanna innebörd; om sättet att bibehålla sin hälsa och uppnå en hög och lycklig ålderdom; om huru att göra ett lyckligt val vid äktenskaps ingående, och erhålla friska och lyckliga barn; om menniskokroppens byggnad och vård; om bestämmandet af kön hos barn — allt detta finner ni i den ryktbare specialisten Dr. E. B. Foote's storartade verk "Hemläkaren".

Af detta ovärderliga arbete ha öfver en million exemplar försålts på olika språk, och alla som läst detsamma berömma det på det mest entusiastiska sätt.

Denna bok sätter läsaren i stånd att lefva ett rätt och lyckligt lif.

Okunnigheten förstvagar — kunskapen styrker — läs derför denna bok, innan det blir för sent. Huru många personer förderfva icke sin hälsa och gå en förtidig död till mötes, på grund af okunnighet om de enklaste hälsoregler?

Last och obetänksamhet förstöra många unga lofvande personer och sända dem i en förtidig graf. Kunskapen om deras egen kropp o.; sättet att lefva rätt skulle rädda dem.

Hvar och en bör derför läsa denna bok och sålunda erhålla skydd mot de många faror, som hota oss.

Hemläkaren innehåller 880 sidor och öfver 250 illustrationer, af hvilka 80 äro färglagda, samt öfver 125 recept för hembehandling. Den är bunden i smakfullt klotband och säljes för det billiga priset af $1.50.

Extra speciellt anbud för trettio dagar. Om ni sänder oss $1. tillika med bifogade kupong, erhåller ni boken med omgående express. Önskar ni erhålla den genom posten, bör ni ytterligare bifoga 20c i frimärken. Detta anbud gäller endast för en begränsad tid. Skrif derför utan uppskof. Adressera:

MURRAY HILL PUBL. CO., 129 E. 28th St., New York

Denna kupong inbesparar 50 cts.

RABATT-KUPONG No. 30.

Agenter önskas.

Vi sälja bästa sortens

WALL PLASTER

Sacket plaster board och Empire märkena af Wood Fiber & Cement

WALL PLASTER

Manitoba Gypsum Co. Limited.

KONTOR OCH FABRIK WINNIPEG, - MAN.

Saskatchewan.

Ingen provins i Canada erbjuder en bättre utsikt för farmare än Saskatchewan. Först nu synas de stora järnvägsföretagen ha börjat. Vidsträckta arealer af rik, fördig svartmylla, fruktbarare och mer lättarbetad än hvarje annan jordmån, kunna upptagas gratis som homestead.

Omfattningen af Saskatchewans spannmålsproduktion framgår af de skörderapporter som utgifvas af jordbruksdepartementet.

Så dessa rapporter om öfriga upplysningar om Saskatchewan — kartor och broschyrer tryckta på engelska — erhållas gratis, om ni insänder namn och adress till

Branch C.

Department of Agriculture, Regina, Sask.